Ч. 59 Недѣля 14 (26) марта 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція в ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

На засѣданю Палаты пословъ дня 23 с. м. залагоджено мѣжь иншимъ проектъ закона о студіяхъ правничихъ вразъ зъ резолюціею, взываючою правительство, щобы старало ся позыскати и выобразувати силы учительскѣ для права и історіѣ народôвъ славяньскихъ, а также для межинародного права приватного и порôвнуючихъ наукъ правничихъ. Опôсля затверджено выбôръ пословъ Гофмокля, Струшкевича, Кронаветтера и кôлькохъ другихъ.

На вечѣрнôмъ засѣданю вела ся дальше специяльна дискусія надъ закономъ противъ фальшованя поживы. По оживленыхъ нарадахъ ухвалено §. 2 пôсля внесеня комісіѣ; опôсля ухвалено §. 3 до §. 14 и перервано дебату.

На вчерашнôмъ (дня 24 с. м.) засѣданю, повѣдомивъ президентъ палату, що постôйна комісія для реформы податкôвъ уконституовала ся, выбираючи пос. Менґера председателемъ, а пос. Давида Абрагамовича и Діпавлього заступниками председателя. — II. Міністеръ торговлѣ вôдповѣдаючи на интерпеляцію пословъ Гесмана и Гофмана въ справѣ Полудневои зелѣзницѣ заявивъ, що переведенѣ вже доходженя выказали безосновнôсть всѣхъ закидôвъ.

По залагодженю численныхъ петиціи, пожелавъ президентъ Хлюмецкій посламъ веселыхъ святъ и закрывъ засѣдане.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты панôвъ вôдослано внесене Пернерсторфера що до §. 2 закона о зборахъ до комісіѣ правно-політичнои, а вôдтакъ ухвалено въ другôмъ и третôмъ читаню законъ о будовѣ зелѣзниць подôльскихъ. Безъ дискусіѣ ухвалено также законъ о увôльненю вôдъ податку нововыбудованыхъ домôвъ у Львовѣ и законъ о студіяхъ правничихъ.

Членъ Палаты, ґр. Фалькенгайнъ, поставивъ внесене, щобы вôдослати до комісіѣ законъ о будовѣ анатомічного института у Львовѣ, позаякъ закладане університетôвъ не належить до парляменту, лишь до властей адміністраційныхъ. Внесене се пôдперъ также мін. дръ Ґавчь и его ухвалено, а вôдтакъ приступлено до выбору членôвъ спôльныхъ Делеґаціи. Мѣжь иншими выбрано ґр. Станіслава Баденього и Юл. Дунаевского, а заступниками ґр. Сѣмѣньского и Замойского. По довершенôмъ выборѣ заявивъ ґр. Таффе, що вôдрочуе сесію Рады державнои.

Розпоряджене ц. к. краевои Рады шкôльнои

въ справѣ введеня новыхъ плянôвъ науки для шкôлъ народныхъ зъ дня 7 марта 1893, ч. 1741.

На пôдставѣ уповажненя ц. к. Міністерства вѣроисповѣдань и просвѣты зъ дня 13 сѣчня 1893 ч. 489 выдае симъ ц. к. краева Рада шкôльна новѣ пляны науки и инструкціи для звычайныхъ шкôлъ народныхъ и поручае ц. к. окружнôй Радѣ шкôльнôй, щобы завела у всѣхъ пôдпадаючихъ пôдъ еѣ власть школахъ зъ днемъ 1 вересня 1893.

Та реформа плянôвъ науковыхъ подиктована головно краевымъ закономъ зъ дня 2 лютого 1885 (ч. 28 Дн. зак. кр.) намѣряе вдоволити дѣйстнôй потребѣ и бажанямъ нашои суспôльности а усунути недостачѣ и браки, стверджени досвѣдомъ послѣдныхъ вôсѣмнацяти лѣтъ. Потягае она за собою великѣ змѣны въ орґанізаціи шкôлъ, вказуе имъ численнѣ новѣ задачѣ, а въ многихъ засадничихъ точкахъ змѣняе также методу научуваня. Переведене еѣ вымагае также безъ сумнѣву доброго зрозумѣня еѣ провôднои гадки черезъ всѣ покликанѣ чинники до еѣ здѣйстненя, — зависить вôдъ того, щобы ц. к. окружнѣ Рады шкôльнѣ переняли ся важностію задачѣ и свою ревнôсть умѣли перелити въ пôдвластнѣ имъ тѣла учительскѣ. Для улекшеня задачѣ ц. к. краева Рада шкôльна выдае слѣдуючѣ вказôвки и розпорядженя:

§. 1. На пôдставѣ доходжень зарядженыхъ вже окружникомъ зъ дня 31 грудня 1892 ч. 27.974 зорґанізуе ц. к. краева Рада шкôльна всюды, де знайдуть ся до того условія, шести- а взглядно пяти-клясовѣ школы, представляючѣ высшій (мѣскій) типъ народного шкôльництва а заразомъ припише, що всѣ иншѣ школы тыхъ же мѣсцевостей будуть рядити ся тымъ самымъ пляномъ науковымъ, обнимаючи однакожь лишь низшѣ его клясы. Школы тѣ будуть правильно чотиро-клясовѣ, вôдповѣдаючѣ чотиромъ клясамъ шести-клясовои школы.

Наколибъ специяльнѣ условія якоись школы въ львôвской громадѣ вымагали вôдъ властивого мѣста установленя для неи вымки и приписаня ѣй пляну наукового низшого типу (сѣльского и маломѣсточкового), треба внесеня въ тôмъ взглядѣ предложити завчасу ц. к. краевôй Радѣ шкôльнôй.

§. 2. Рѣчею ц. к. окружнои Рады шкôльнои буде, увзгляднюючи новѣ пляны (можнôсть подѣльнои науки въ I. клясѣ) а заразомъ и число дѣтей на кождôмъ роцѣ науки, сконстатувати, чи и кôлько рôвнорядныхъ клясъ буде потребувати кожда зъ тыхъ шкôлъ пяти- а взглядно шести-клясовыхъ. и на пôдставѣ тыхъ датъ предложити ц. к. краевôй Радѣ шкôльнôй найдальше до 1. червня с. р. внесеня и

---

18)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

Перекладъ зъ нѣмецкого.

(Дальше).

Павло ставъ уважно слѣдити очима мѣсце, де танцювали, ажь ось наразъ почувъ за собою смѣхъ и голосъ якогось мужчины:

— Адп! бачишь тѣ двѣ малѣ, що майже шалѣють за мужчинами?

Мимоволѣ обернувъ ся и побачивъ двохъ братôвъ Ердманôвъ, котрыхъ уже вôдъ кôлькохъ лѣтъ стративъ зъ очей. За той часъ були они въ якôйсь школѣ рôльничôй и выйшли на великихъ панôвъ.

— Варто бы троха пожартувати собѣ зъ ними — говоривъ другій. И по тыхъ словахъ оба вмѣшали ся въ кружокъ танцюючихъ.

Небавомъ побачивъ Павло и свои сестры. Густе темне волосе спадало имъ недоладно на чоло, лиця ихъ пашѣли, груди скоро пôднимали ся, а очи свѣтили якимсь дивнымъ, дикимъ блескомъ.

— Якіжь они щасливѣ, прекраснѣ дѣвчата! — вымовила Гальшка.

Павло наговоривъ имъ троха моралôвъ, що за богато танцюють, але они й не звернули на него уваги, тôлько голосно засмѣяли ся и побѣгли, торкнувши его въ руку. А коли обернувъ ся, побачивъ обохъ Ердманôвъ, якъ схованѣ пôдъ трибуною музикантôвъ, давали якісь знаки.

Тымчасомъ близнята десь ему вымкнули ся и сейчасъ майже щезли также и два его давнѣ товаришѣ.

— Ходѣмъ звôдси! — сказала Гальшка.

Вôнъ притакнувъ головою, але все ще стоявъ якъ вкопаный въ землю.

— Що тобѣ? — спытала его.

Вôнъ потеръ чоло рукою ....огидне слово, котре почувъ, не могло ему выйти зъ памяти.

Сестры були молодѣ.... збыточнѣ.... недосвѣдченѣ.... нѣхто ихъ не стерѣгъ.... ану-жь забудуть ся.... ану-жь — и морозъ пройшовъ ему по тѣлѣ.

А вôнъ, що собѣ присягъ, бути ихъ опѣкуномъ и сторожемъ, вôнъ бѣгъ за власною приемностію.

— Ходи въ лѣсъ — просила знову Гальшка.

— Не можу — вымовивъ остро.

Здивована, глянула на него.

— Годѣ.... сестры.... нема нѣкого зъ ними.... не гнѣвай ся на мене....

— То вôдведи мене — каже она — до стола.

Вôнъ вôдвѣвъ. Обое не говорили вже зъ собою анѣ слова.

Въ пять хвиль пôзнѣйше найшовъ сестры, якъ попôдъ руки зъ Ердманами думали утечи въ лѣсъ.

— А вы куды? — спытавъ, заступаючи имъ дорогу.

Они змѣшали ся, спустили очи до землѣ, а Кася ледви вымовила:

— Мы хотѣли перейти ся.

Братя Ердманы показали ся теперь дуже сердечными и чемными, стиснули ему щиро руку и сказали, що дуже бажають вôдновити давнѣ приязнѣ вôдносины зъ дитинныхъ ще лѣтъ.

— Вертайте до матери! — сказавъ Павло остро до близнятъ, а коли тѣ отягали ся, взявъ ихъ попôдъ руки и потягнувъ въ сторону, де сидѣли родичѣ....

Стôлъ опустѣвъ бувъ до половины.... Паньство Дуґлясъ покинули вже фестинъ.

Тодѣ пôшовъ въ лѣсъ, роздумуючи о тôмъ, що то ему хотѣла сказати Гальшка—и о тôмъ, що знову вôнъ бувъ бы ѣй сказавъ у вôдповѣдь. Та видко, такъ не мало стати ся, и то нѣколи вже — бо коли тôлько лучила ся нагода, все стануло щось тому на завадѣ.

дозволеня на утворене посадъ учителѣвъ надетатовыхъ.

§. 3. Обовязкомъ ц. к. окружнои Рады школьнои буде допильнувати докладного выконаня примусу школьного, именно що до тыхъ учениковъ, котрй скôнчили четверту клясу въ мѣстахъ, не переходять до школъ середныхъ, а обовязанй суть ходити до V. и VI. клясы шестиклясовыхъ школъ. Въ тôй цѣли заряды школъ будуть предкладати окремый выказъ дѣтей, котрй покôнчили четверту клясу, заразъ на кôнци року школьного мѣсцевôй Радѣ школьнôй, а она мае пересвѣдчити ся, чи всѣ дѣти, крôмъ тыхъ що пôшли до середныхъ школъ, записали ся до клясы V, а въ противнôмъ случаю мае приневолити ихъ до того. О выкопаню того порученя окружный инспекторъ школьный мае особисто пересвѣдчити ся въ першихъ двохъ тыждняхъ школьного року, а въ потребѣ окружна Рада школьна ужие сейчасъ §. 8. реґуляміну.

§. 4. До V. клясы мае ся принимати въ р. школьнôмъ 1893/4 дѣтей, котрй ходили до четвертои клясы (низшого и высшого вôддѣлу). До шестои клясы мае ся принимати въ роцѣ 1893/4 дѣтей, котрй скôнчили зъ добрымъ успѣхомъ клясу пяту, коли число такихъ досягне що найменше 25. Однакъ зъ огляду на се, що дотеперѣшный плянъ науки въ пятôй клясѣ не вôдповѣдае новому плянови науки для тоижь клясы, треба на рôкъ школьный 1893/4 для клясы шестои, тамъ де она повстала бы, уложити переходовый плянъ науки, оцертый на програмѣ V. и VI. клясы нового пляну, увзгляднюючи передовсѣмъ рысунки и жѣночй роботы. Коли для такои клясы шестои не найде ся 25 дѣтей, то въ такôмъ выпадку маютъ они ходити до V. клясы уряджениои пôсля нового пляну и учити ся спôльно зъ прочими дѣтьми тоижь клясы.

Въ школахъ пятиклясовыхъ треба учениковъ, котрй скôнчили клясу четверту и пяту пôсля дотеперѣшного пляну призначити до клясы V уряджениои пôсля нового пляну и учити разомъ.

§. 5. Пяти- и шести-клясовй школы зъ огляду на научный плянъ V и VI мужескои клясы будуть вымагати двохъ фаховыхъ учителѣвъ, одного до рысунковъ, потрѣбныхъ для промыслу, другого до наукъ природныхъ и рахунковъ.

Такй самй женьскй школы будуть потребувати учительки жѣночихъ роботъ и рысунковъ и учительки для наукъ природныхъ и рахунковъ.

Задачею окружнои Рады школьнои буде вышукати и взяти такй силы фаховй; притôмъ не треба вязати ся оглядомъ на лѣта и на мѣсце ихъ дотеперѣшнои службы учительскои. Длятого при оголошуваню конкурсôвъ на посады, що въ тыхъ школахъ маютъ опорожнити ся або утворити ся, треба постарати ся о такй силы фаховй, о скôлько сама школа ще не мае, и запевнити першеньство на одну посаду кандидатамъ або кандидаткамъ, що маютъ выдѣловый испытъ зъ ґрупы природничои, а на другу посаду кандидатамъ (кандидаткамъ) зъ учительскимъ патентомъ кваліфікаційнымъ, котрй скôнчили курсъ рысунковый при промысловôй школѣ а взглядно курсъ роботъ при школахъ выдѣловой у Львовѣ або Краковѣ.

§. 6. Учитель рысунковъ обôйме рысунки у всѣхъ клясахъ школы, учителька роботъ обôйме роботы и рысунки. Они будуть вести пôсля правила найвысшу клясу. Учитель (учителька) наукъ природныхъ вести-ме головно клясу V и VI. Науку иншихъ предметôвъ въ клясѣ пятôй и шестôй будуть давати учителѣ зъ клясъ низшихъ; впрочôмъ они будуть вести тй низшй клясы такъ якъ дотеперь, змѣняючись що рокр.

(Конець буде.)

Переглядъ політичный.

Вчера въ полудне вôдбула ся приватна нарада всѣхъ маршалкôвъ краєвыхъ зъ вынимкою Шлеска и Истріѣ. Маршалокъ кн. Лобковичь заявивъ, що нарады дотыкають спôльнои акціѣ въ справѣ одностайного установленя початку и часу, въ якôмъ маютъ вôдбувати ся соймы.

На пращальнôмъ пирѣ клюбу Гогенварта и Кола польского були всѣ міністры крôмъ мін. Вельзерсгаймба и декотрй члены Палаты пановъ. Бувъ также черезъ якійсь часъ президентъ Хлюмецкій. Рôвночасно вôдбувъ ся пращальный пиръ лѣвицѣ и клюбу Короніniого.

Дотеперѣшный шефъ московского округа военного ґен. лейтнантъ Духовскій именованый ґен.-ґубернаторомъ надамурскои области. Зачувати, що правительство россійске лагодить законъ, на пôдставѣ котрого можна бы потягати до одвѣчальности тыхъ духовныхъ неправославного вѣроисповѣданя, що важились бы сповняти свôй обрядъ надъ православными.

Новинки

Львôвъ дня 25 марта.

— **Вôдзначеня.** Радникъ рах. краевои Дирекціѣ скарбу Маркилъ Тышковскій и ревідентъ рах. тоижь Дирекціѣ Стефанъ Мильскій одержали вôдъ Є. В. Цѣсаря титулъ и характеръ радникôвъ рахунковыхъ, оба въ увôльненемъ вôдъ таксы.

— **Именованя.** Ц. к. краєва дирекція скарбу именувала Алекс. Келера управителемъ, а Альойзія Куна контрольоромъ при ц. к. маґазинѣ продажи тютюну и стемплѣвъ у Львовѣ. — Доцентъ рôльничои школы въ Дублянахъ Осипъ Кубицкій именованый титулярнымъ професоромъ тои школы, а то для признаня его 25-лѣтнои дѣяльности учительскои.

— **Вôдкликане заказу.** Тому що пысково-ратична зарава зменшила ся въ повѣтахъ: борщѣвскôмъ, чорткôвскôмъ, гусятиньскôмъ и залѣщицкôмъ, то Намѣстництво вôдкликало свôй давный заказъ и позволило вôдбувати торги та вывозити безроги въ тыхъ повѣтôвъ.

— **Загальнй зборы товариства рускихъ ремѣсникôвъ „Зоря“** вôдбудуть ся завтра въ недѣлю 26 марта о 4 годинѣ въ полудня въ комнатѣ товариства.

— **Змѣна властителѣвъ.** Банкъ краєвый купивъ для кружка своихъ клієнтôвъ збараскй добра вôдъ кн. Ядвиги де Лінь. Добра збараскй положенй въ повѣтахъ збараскôмъ и тернопôльскôмъ складають ся зъ пятнайцять корпусôвъ табулярныхъ, разомъ въ 11.220 морґôвъ. Банкъ краєвый думае розпарцелювати цѣлый маєтокъ и продати поодинокй тѣла табулярнй, а на дрôбну парцеляцію призначити ґрунты въ мѣсточку Збаражи и декотрй частины тѣлъ табулярныхъ, що лежать за далеко вôдъ фôльваркôвъ.

— **Холєра.** Тому що вôдъ дня 8 лютого въ краяхъ короны угорскои не було нѣ одного выпадку холєры, Міністерство торговлѣ знесло почавши вôдъ 3 марця с. р. всѣ обмеженя въ краєвôмъ руху торговельнôмъ.

— **Рада мѣста Львова** рѣшила зъ нагоды уступленя дра Смольки зъ президентуры парляменту, удати ся до него и подякувати за добре заступство интересôвъ Львова; вôдтакъ помѣстити на вѣчну памятку мармуровый бюстъ дра Смольки въ сали ратушевôй и взяти въ свою опѣку конець Униѣ Любельскои.

— **Новый театръ рускій въ Россіи.** Въ Одесѣ зорґанізовало ся сего мѣсяця нове товариство театральне, котре мае давати самй аматорскй выставы. Тому що земля Украина на правôмъ березѣ Днѣпра (разомъ зъ Кієвомъ) для такихъ театральныхъ выставъ замкнена, то товариство удасть са небавомъ до Батума, а звôдси до т. зв. краю закаспійского, де побуде зо два роки. Мѣжь иншимъ мае намѣръ звидѣти Китай, Бухару и схôдну Сибѣрь. Директоромъ сего товариства есть п. Мирославскій.

XI.

Було то въ ночи на Ивана Купала. Папороть дыхала пахощами. Въ срѣблистыхъ хмарахъ свѣтивъ мѣсяць надъ землею.

Въ селѣ було весело. Порозпалювано бочки зô смолою, а на луцѣ гуляли парôбки и дѣвчата. Далеко видко було мигтячй въ поли огнѣ, а сумнй звуки сопѣлки розлягали ся въ тишинѣ нôчнôй.

Павло стоявъ коло плота города и дививъ ся въ далечину. Парôбки пôшли Купала святкувати, а й сестеръ не було дома. Выпросили собѣ дозвôлъ вôдвезти Ядвигу, доньку посесора недалекого фôльварку, ихъ ровесницю, скромну, тиху дѣвчину. Въ еѣ товариствѣ Павло видѣвъ сестры радо.

Думавъ ждати, поки всѣ вернуть до дому.

Свѣтло мѣсяця вытягло его на поле. Оно лежало передъ нимъ вкрыте глубокою, нôчною тишиною; тôлько де-не-де въ корчахъ ялôвцю забренѣвъ комаръ, мовъ збудженый зô сну. Дикй гвоздики нахиляли свои рожевй головки, а „цариця луґôвъ“ присвѣчувала своєю бѣлою высокою короною, мовъ суперечилась о першеньство зъ мѣсяцемъ.

Повôльнымъ крокомъ ишовъ все дальше и дальше, вôдъ часу до часу спотыкаючись о кертичину або о клубокъ якои вючои ся рослины, що ему оплѣтала ноги. Въ блискучихъ искоркахъ свѣтила довкола роса. Такъ дôйшовъ вôнъ до ялôвцевыхъ корчѣвъ, котрй теперь выглядали ще фантастичнѣйше, якъ звычайно.

Мовъ чорный муръ стоявъ передъ нимъ лѣсъ, а свѣтло мѣсяця стелило ся по его вершку, мовъ верства що лишь упавшого снѣгу. Найшовъ мѣсце, въ котрôмъ передъ лѣтами висѣвъ гамакъ — въ таємнôмъ сумерку яснѣла полянка крôзь чорнй галузє деревъ. Щоразъ, щоразъ то дальше, тягнуло его щось наперѣдъ. Бѣлый дôмъ здававъ ся ему блискучою, мармуровою палатою, котра явила ся наразъ передъ его очима зô своими бальконами и высокими верхами. Глубока тишина була на дворскôмъ подвôрю; лише часомъ гавкнувъ песъ и сейчасъ замовкъ.

Станувъ передъ брамою штахетъ и самъ не знавъ, якъ ту прийшовъ. Схопивъ штабки обѣручь и заглянувъ до середины. Цѣле у свѣтлѣ мѣсяця лежало передъ нимъ широке подвôре — чорнй зарысы господарскихъ возôвъ вôдбивали ся остро, уставленй рôвными рядами передъ стайнями, — бѣлый котъ пôдходивъ тихо до плота города, впрочôмъ усе спало.

Вздовжь штахетъ ишовъ все дальше. Въ купѣ попелу поза кузнею лежала жменя ярѣючого угля, котре якъ горючй очи дивило ся зъ темноты. Теперь зачинавъ ся городъ. Высокй пнѣ липъ нахиляли своє галузє надъ его головою, а леґôтъ повѣвавъ на его лице затуманюючимъ запахомъ ясмину и ранныхъ рожь. Крôзь галузє корчѣвъ, що росли пôдъ паркапомъ, свѣтили ся, мовъ срѣбнй стяжки, посыпанй рѣню стежки, а компасъ, що бувъ его дитячою мрѣєю, виднѣвъ понурый въ далечи.

Щоразъ бôльше выступавъ бѣлый дôмъ зъ гущавины; теперь уже мôгъ майже заглянути у вôкна. И ту, здавалось, все спало.

Вôнъ чувавъ досить часто, а и въ „книзѣ пѣсень“ читавъ о тôмъ, що залюбленый у мѣсячнй ночи стававъ передъ вôкнами своеѣ любки и справлявъ въ еѣ честь серенаду — при звукахъ ґітары або мандоліны, якъ хто мôгъ. Такъ бувало за гарныхъ часôвъ лицарскихъ, а може и нинѣ ще є въ Италіи та Испаніи. Прийшло ему се на гадку и вôнъ уявивъ собѣ, якъ бы то выглядало, колибъ вôнъ, Павло, ту якъ блудный лицарь ударивъ въ струны и почавъ спѣвати тужнй, любовнй пѣснѣ.

На саму ту думку мусѣвъ ажь розсмѣяти ся голосно, а потôмъ пригадавъ собѣ, що прецѣ свôй инструментъ носить вôнъ зъ собою о каждôй порѣ. Усѣвъ на березѣ рова, оперъ ся о стовпъ штахетъ и почавъ свистати — спершу несмѣло и зъ тиха, потôмъ щоразъ уже смѣлѣйше и голоснѣйше — вкôнци давъ ся, якъ звычайно, уняти вражѣнямъ и свиставъ такъ, що забувъ о цѣлôмъ свѣтѣ.

Ажь тодѣ зôрвавъ ся, мовъ зô сну збудивъ ся, коли зъ противнои стороны паркану почувъ, якъ зашелестѣло и затрѣщало галузє. Злякавъ ся и обернувъ ся въ ту сторону.

Передъ нимъ поза штахетами стояла Гальшка въ бѣлôй, нôчнôй одежи и въ плащику, що на себе поспѣшно закинула.

Въ першôй хвили здавалось ему, що мусить утѣкати звôдси, але тѣло ему задеревѣло, не мôгъ пôдняти нôгъ зъ землѣ.

— Галю, що ты тутъ робишь? — ледви вымовивъ.

— **Нови церкви** порѣшили будувати громады: Тудорковичѣ коло Сокаля деревяну, Дмитрє коло Щирця и Конюшки королѣвскій коло Комарна, тй двѣ мурованй. Пляны выготовляє нашъ архітектъ п. Василь Нагорный.

— **Самоубійство.** У Львовѣ пôдрѣзавъ собѣ горло бритвою 54-лѣтный Лейба Айвенъ, що бувъ у закладѣ для невылѣчимыхъ. Смерть наступила сейчасъ. Нещастного попхнула до самоубійства невылѣчима недуга, паралѣжъ нôгъ и страшный бôль костей. Вôнъ заживавъ морфіну и привыкъ дуже до неи, а тымчасомъ тому кôлька днѣвъ не стало єму того наркотику и тому позбавивъ себе житя.

— **Огнѣ.** Въ Середнôмъ великôмъ згорѣла дня 12 с. м. мурована церковь; остали ся тôлько муры. Шкода обрахована на 4.000 зр. не була обезпечена. — Въ Замостю въ Перемышлянщинѣ згорѣло кôлька забудовань вартости 2000 зр., а обезпеченыхъ на 1100 зр. — Въ Ганачôвцѣ, въ пов. перемышляньскôмъ, згорѣла обезпечена коршма ґр. Потоцкого. Въ обохъ тыхъ выпадкахъ причиною огню була неосторожнôсть. — Въ Бабинѣ, въ станіславôвскôмъ повѣтѣ, пôдпаливъ хтось коршму Вольфа Ліхта и въ того мавъ вôнъ — якъ каже — страту на 2.650 зр. Зъ нимъ мешкавъ ще й Фрідманъ, котрый свою знову шкоду обчисливъ на 1.200 зр. оба они були обезпеченй на 3.000 зр. — Въ Журавичкахъ, въ ярославскôмъ повѣтѣ, 20-лѣтный божевôльный сынъ селянина Бурила, Кароль, пôдложивъ огонь у стодолѣ свого батька. Вôдъ того згорѣли: стодола, збôже, дôмъ, знаряды, стайня и матеріялъ до будовы — все разомъ вартости 1.000 зр. Божевôльного Кароля вôдставлено до закладу на Кульпарковѣ. — Въ Нежуховѣ, въ стрыйскôмъ повѣтѣ, згорѣло пять загородъ селяньскихъ. Шкода выносить 3100 зр.; а була на половину обезпечена. О пôдпаленє пôдозрѣвають Федора Войцѣховского и єго вже увязнено.

— **Зô Старого мѣста пишуть намъ:** Дня 15 марця с. р. вертавъ Михайло Рыдавскій, господарь зъ громады Терла зъ 17-лѣтною жидôвкою Діною Шехтеръ однокôннымъ возомъ зъ Хирова до дому. Дорога вела черезъ рѣку Стрвяжъ. Вода була быстра и тому коли Рыдавскій въѣхавъ у воду, задъ воза вôдорвавъ ся и перевернувъ ся, а зъ нимъ разомъ и Діна Шехтеръ пôшла пôдъ воду тай утонула. Самъ Рыдавскій ледви зъ тяжкою бѣдою выратувавъ ся.

— **Крадежи въ Брôдщинѣ.** Мы вже писали кôлька разôвъ, що въ Брôдщинѣ є якісь специялісты вôдъ коней, бо все людямъ конѣ пропадають. Теперъ отъ кажуть намъ, що въ пана Краєвского въ Чехахъ вкрали злодѣѣ два добрй конѣ разомъ зъ упряжею, а до того и вôзокъ инспектора горальняного п. Гофа зъ Бродôвъ, котрый тодѣ бувъ на комісіи въ Чехахъ. Шкода выносить звышъ 200 зр.

— **Справа дра Медвея** въ Румуніи закôнчить ся имовѣрно на нѣчôмъ. Зъ Ботшанъ доносять, що процесъ въ тôй справѣ вôдложено, бо до розправы не явили ся численнй свѣдки и деякй зъ обжалованыхъ, перебуваючи за границею. Зъ обжалованыхъ ставилось до процесу лише двохъ: дръ Бароні зъ Бакова и инжинеръ Кубінъ въ Ясъ. Трибуналъ рѣшивъ возвати до другои розправы интересованыхъ ґазетою урядовою и постаратись о доставленє ихъ въ дорозѣ дипльоматичнôй. Однако здає ся, що на тôмъ все й скôнчить ся.

— **Якъ собѣ люде радять?** Село Ступници въ окрузѣ самбôрскôмъ, положене надъ Быстрицею, бѣдне. Земля мовь гôрска, рѣка быстра и шкôдлива, а заробити у кого въ селѣ годѣ. Тому люде идуть до Борислава або ажь на Угорщину на зарôбки. Та добре то кажуть: „Навчить бѣда ворожити, якъ нема що въ ротъ вложити“. Пôзнали Ступничане, що треба собѣ якось раду давати. У нихъ бувало такъ, що якъ Быстриця прибула, а селяне нѣякъ не могли дôстатись до мѣста, то мусѣли куповати у своѣй коршмѣ, що потребували, и платили бôльше, якъ то варто було; та ще й товаръ за свои грошѣ дôставали лихій. Отожь рада въ раду постановили заложити свою крамницю. За порадою священика завязали спôлку на удѣлахъ по 2 зр. Приступило 40 членôвъ (по бôльшôй части бѣдныхъ) и зложили на фондъ коренный 80 зр. и зъ тыми грôшми зачали торгувати. Єще дня 8 марта спѣшили люде зъ поблизькихъ и дальшихъ хатъ до своєѣ крамницѣ, по сôль нафту або цукоръ, щобы побачити, чи справдѣ Павло В. бувшій начальникъ громады, торгує? Якъ-же дуже всѣ радѣли, скоро переконали ся, що Павло дещо навѣтъ дешевше продає якъ немилосердни лихварѣ. Теперь прозрѣли вже и незрячй, що противились тому дѣлу, и всѣ горнуть ся до новои крамницѣ, бо мають все пôдъ рукою и дешеве и добре а до того ще й сами для себе торгують, бо мѣжь спôльниками стала така угода, що третя часть чистого зыску вôддасть ся до касы церковнои на будову новои церкви, тожь и самъ Богъ поблагословить доброму дѣлу! Запримѣтити годить ся и се, що до спôлки належать крôмъ священика такожь начальникъ громады и писарь. — Въ Ступници є й читальня „Просвѣты“, заложена заходами попередного пароха о. Дашкевича. Она вже троха розбудила у селянъ охоту до просвѣты, тôлько то бѣда, що некористне положенє села дуже утрудняє сходины и спôльну роботу. Та якъ то лишь положенє винно тому, а не бѣда а зъ того й байдужнôстъ до просвѣты, то ще пôвъ бѣды-лиха. Сподѣваємо ся, що громада и въ тôмъ собѣ порадить та конче постарає ся о добрый розвôй читальнѣ.

† Посмертнй вѣсти.

Иванъ Кристиняцкій, емеритованый професоръ ґімназіяльный, померъ у Львовѣ въ 64 роцѣ житя. Смерть єго сумнымъ гомономъ вôдбилась въ серцяхъ дуже численныхъ єго ученикôвъ, бо то бувъ не лишь знаменитый педаґоґъ, але й найлучшій приятель молодежи, котру выховувавъ якъ не можна красше Для бѣдныхъ учениковъ бувъ правдивымъ добродѣємъ, вышукувавъ имъ лекціѣ, старавъ ся для нихъ неравъ о харчь и одежу, спомагавъ ихъ своими грôшми. Бувъ знаменитымъ знатокомъ языкôвъ и повагою въ справахъ языка грецкого. Толковавъ богато зборôвъ клясичныхъ и добре говоривъ по ново грецки. Знавъ такожь дуже добре латиньску літературу. Єго похоронъ вôдбувъ ся нинѣ. — Любина зъ Костецкихъ Венгриновичева померла въ Сяноцѣ въ 58 роцѣ житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 25 марта. Суплентъ учительскои семинаріѣ въ Тернополи, Маркиль Левиньскій именованый дѣйстнымъ учителемъ.

Будапештъ 25 марта. Міністеръ Векерле выѣхавъ до Вѣдня въ справѣ валютовôй.

Гамбурґъ 25 марта. Вѣсть о занедужаню кн. Бісмарка єсть безосновна.

Парижъ 25 марта. Президентомъ сенату на мѣсце Дерріого буде мабуть выбраный Маньінъ. — Выдалено зъ Вôдни кореспондента берлиньского Tageblatt-у.

Софія 25 марта. Зачувати, що вѣнчанє кн. Фердинанда вôдбуде ся рѣшучо дня 10-го цвѣтня.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	-
„ Пôдволочискъ зъ Подз.	3·10	—	10·02	10·52	—	
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Подзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

— А ты що тутъ робишь? — спытала зъ усмѣхомъ у вôдповѣдь.

— Я... я... свиставъ троха.

— И по то прийшовъ тутъ?

— Чи менѣ не вôльно було тутъ прийти?

— Добре кажешь — я тобѣ того певно не бороню.

Приложила чоло до штахетъ огорожи и споглядала на него. Обоє мовчали.

— А тутъ близше не прийдешь? — спытала єго по хвили; мабуть не знала, що має говорити.

— Хиба перелѣзу черезъ плôтъ? — спытавъ и вôнъ зовсѣмъ наивно, та усмѣхнувъ ся.

— Нѣ — вôдповѣла она, похитавши головою—ще бы насъ могли зъ вôкна побачити, а то було бы недобре. Але я мушу зъ тобою поговорити — зачекай — я выйду до тебе и пôду зъ тобою кусень дороги.

Вôдсунула троха на бôкъ одну, зле прибиту штахету, перепхалась на другій бôкъ, подала єму руку и сказала:

— Якъ то гарно зъ твоєѣ стороны, що ты прийшовъ тутъ. Я такъ часто бажала собѣ поговорити зъ тобою, щожь, коли тебе тодѣ не було.

И зôтхнула глубоко, якъ колибъ прийшли ѣй на думку прикрй хвилѣ житя.

Вôнъ дрожавъ цѣлымъ тѣломъ. Видъ тои дѣвчины, що въ нôчнôмъ строю такъ непорочно свободно стояла передъ нимъ, запиравъ єму майже вôддыхъ у грудяхъ. У вискахъ било єму мовь молотомъ—очи схиляли ся мимоволѣ до землѣ.

— Чому не говоришь нѣчого?

Легенькій усмѣхъ промайнувъ по єго лици.

— Не гнѣвай ся! — ледви мôгъ вымовити то слово, затиснувши уста.

— Чогожь бы я мала гнѣвати ся? — спытала — таже я тѣшу ся, що разъ таки нѣхто менѣ не перешкодить поговорити зъ тобою. Тай дивножъ то склало ся, справдѣ, зовсѣмъ, якъ у казцѣ. Стою собѣ у вôкнѣ и дивлю ся на мѣсяць, — мати що лишь заспула— и думаю о тôмъ, чи класти ся спати чи нѣ— а въ головѣ чую такій неспокôй и чоло такъ мене палить — нѣякъ не можу утихомиритись. Ажь чую наразъ, хтось въ городѣ свище, такъ гарно, такъ жалôбно! Разъ тôлько въ житю чула я подôбне и то вже давно, дуже давно... „То лишь Павло може бути, не хто иншій“ — кажу собѣ и чимъ довше слухаю, тымъ бôльше набираю переконаня, що се ты. „Але звôдки вôнъ ту взявъ ся?“—думаю собѣ, а що конче мусѣла я набрати певности, отже закидаю на себе плащь и тихенько сходжу на дôлъ. И ось я ту, бачишь, а теперь ходи, — пôдемо до лѣса — тамъ нѣхто насъ не побачить.

Взяла єго пôдъ руку. Мовчки ишли обоє луками, на котрй мѣсяць сыпавъ своє срѣблисте свѣтло.

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Краховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Насердечнѣйша подяка.

Терпѣвъємь вôдъ молоду на руптуру, котра була причиною, що бувъємь неспосôбный до войска, анѣ также до жаднои тяжшои працѣ. Въ познѣйшôмъ вѣцѣ хороба та дуже менѣ доскулювала; погôршаючи ся щоразъ бôльше и мимо того, що будучи заводовымъ цирульикомъ, бачивъ я много подôбныхъ случаивъ, — то однакъ въ моимъ злôмъ станѣ неможливе було порадити. Дня 12 грудня 1892 р. заслабъ я въ ночи нагло такъ небезпечно, що житє мое було сумнѣве.

Тогды за порадою добрыхъ людей удавъ ся я до славновѣстного спеціялісты бандажиста П. М. Фрайліха, мешкаючого у Львовѣ при ул. Шпитальнôй ч. 4 а. въ просьбою о пораду, котрый сейчасъ тоижъ ночи прибувъ, а посвативши решту ночи зумѣвъ мене своєю зручностію и правдивою штукою вôдъ смерти выратувати, такъ що теперь єсмь вовсѣмъ здоровъ.

Складаю проте найсердечнѣйшу подяку тому чесному и бѣглому въ своѣй штуцѣ мужеви зъ тымъ бажанємъ, щобы єго Господь заховавъ якъ найдовшій лѣта для терплячои людскости, котрый потрафить безъ болю и безъ операціи найтяжшій случай руптуры выратовати, проте поручаю єго яко найзнаменитшого спеціялиста бандажиста всѣмъ терплячимъ.

40 **Іосифъ Зацъ у Львовѣ.**

(„Импресса“) Якосвѣдки *Израель Аль. Вольфъ Цоммеръ*

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.